

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 160.888 van 3 juli 2006
in de zaak A. 174.466/VII-36.238**

In zake : XXX,
 verblijvende te 1820 STEENOKKERZEEL,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bulgaarse nationaliteit, op 1 juli 2006 per fax heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken houdende repatriëring van de verzoekende partij op 3 juli 2006 naar Sofia (Bulgarije);

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 1 juli 2006 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2006 om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van A. VAN MINGEROET;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Daargelaten de vraag of de thans bestreden “beslissing” een voor vernietiging vatbare rechtshandeling is, moet de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wegens uiterst dringende noodzakelijkheid om diverse procedurele redenen worden verworpen:

1. Het inleidend verzoekschrift, dat buiten de gewone openingsuren per fax naar de griffie werd verzonden is niet ondertekend. Het is van nul en gener waarde.

2. De verzoekende partij vroeg geen rechtsbijstand, noch in het verzoekschrift, noch in enig ander van haar uitgaand stuk, noch mondeling ter terechtzitting. Zij heeft evenwel niet het door artikel 70 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State voorgeschreven recht betaald.

3. Op grond van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De verzoekende partij voert met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een recht ontnemt dat vervat ligt in de Grondwet en in het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.). Zij verwijst hierbij naar een hangende vordering tot schorsing en haar verzoek tot regularisatie op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Volgens artikel 3, 5/ van het eerder genoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000 moet de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de tegenpartijen mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij moet in haar verzoekschrift tot schorsing duidelijk en concreet aangeven welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij concreet en persoonlijk ondergaat of dreigt te ondergaan. De summiere en zeer algemene bewering van de verzoekende partij voldoet niet aan dit voorschrift. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wegens uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie juli tweeduizend en zes, door

de HH. E. BREWAEYS, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
W. HUYGHEBAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. HUYGHEBAERT.

E. BREWAEYS.